

EN TOCH GING IK DOOR

EN TOCH GING IK DOOR

Edy Marron

En toch ging ik door

Edy Marron

ISBN 9789465544786

© 2026 Edy Marron

Eerste druk, 2026

Alle rechten voorbehouden.

Voorwoord

Ik was zeventien toen ik in het jaar 2000 op kamers ging wonen. Op die leeftijd dacht ik waarschijnlijk dat ik al behoorlijk goed wist hoe het leven werkte. Ik wilde mijn eigen weg gaan, onafhankelijk zijn en vooral zelf bepalen wat ik met mijn leven deed. Een eigen kamer voelde als vrijheid en ik keek veel meer vooruit dan achterom. Wat er mis kon gaan, zag ik meestal pas wanneer het al gebeurd was.

Als ik daar nu, ruim vijftientig jaar later, op terugkijk, zie ik niet alleen de vrijheid waar ik toen zo naar verlangde. Ik zie ook hoe jong ik eigenlijk was en hoeveel ik nog moest leren. Over geld, verantwoordelijkheid, andere mensen en uiteindelijk vooral over mezelf. Sommige lessen kwamen vanzelf, andere heb ik op een behoorlijk harde manier moeten leren.

Dit boek is daarom geen poging om van mijn verleden een mooi verhaal te maken waarin ik altijd de juiste keuzes maakte. Dat deed ik namelijk niet. Ik heb dingen gedaan waar ik nu anders naar kijk, verkeerde beslissingen genomen en mensen niet altijd behandeld zoals ze verdienden. Soms dacht ik nauwelijks na over de gevolgen en soms begreep ik pas jaren later wat mijn eigen aandeel ergens in was. Die kant hoort net zo goed bij mijn verhaal als de momenten waarop het leven mij juist dingen voorschotelde waar ik zelf niet om had gevraagd.

Er waren in die jaren genoeg momenten waarop mijn leven een totaal andere richting nam dan ik had verwacht. Ik vertrok als zeventienjarige naar Ede en dacht vooral aan muziek, scooters, vrienden, games, graffiti en vrijheid. Niet veel later kwamen schulden, raakte ik mijn kamer kwijt en ontdekte ik hoe snel een eigen leven kan veranderen wanneer de basis eronder wegvalt. Er volgden jaren waarin een eigen bed of een deur die ik achter me dicht kon trekken helemaal niet meer vanzelfsprekend waren.

Toch bleef ik zoeken naar een manier om verder te komen. Niet altijd verstandig en zeker niet altijd via de makkelijkste weg. Ik werkte waar ik werk kon vinden, verhuisde van plek naar plek en probeerde steeds opnieuw iets op te bouwen. Soms lukte dat en soms maakte ik er zelf opnieuw een puinhoop van. Achteraf is het gemakkelijk om te zien welke keuzes anders hadden gekund, maar op dat moment leefde ik

vooral van de ene situatie naar de volgende. Door al die jaren liep één ding vrijwel voortdurend met me mee: muziek.

Mijn liefde daarvoor begon al vroeg met platen kopen en verzamelen. Daarna kwamen de draaitafels en de wens om zelf te leren draaien. Uiteindelijk wilde ik niet alleen muziek van anderen laten horen, maar begrijpen hoe muziek werd gemaakt. Ik begon zelf te produceren en ontdekte iets waarin ik uren kon verdwijnen. Zelfs in een periode waarin ik nauwelijks iets bezat, vond ik manieren om daarmee door te gaan.

Muziek maken betekende in het begin vooral heel veel proberen en minstens zo vaak mislukken. Ik had geen professionele studio en niemand die mij precies vertelde wat ik moest doen. Ik leerde door te luisteren, dingen na te bouwen, fouten te maken en vervolgens opnieuw te beginnen. Later begon ik mijn producties naar anderen te sturen, met meestal weinig resultaat. Veel mensen reageerden helemaal niet en anderen wezen mijn muziek af. Toch bleef ik sturen, omdat één reactie uiteindelijk meer waard kon zijn dan honderd keer stilte.

Langzaam begonnen er dingen te gebeuren waarvan ik jaren eerder alleen had kunnen hopen dat ze ooit werkelijkheid zouden worden. Mijn muziek kwam buiten mijn eigen computer terecht, mensen begonnen daadwerkelijk te luisteren en deuren die lange tijd gesloten waren gebleven gingen uiteindelijk toch een stukje open. Het gebeurde niet van de ene op de andere dag en ook zeker niet via een rechte lijn. Net als de rest van mijn leven bestond die weg vooral uit proberen, vallen, opnieuw beginnen en kijken waar ik vervolgens terechtkwam.

Misschien is dat ook de reden waarom ik dit verhaal uiteindelijk wilde opschrijven. Niet om mezelf neer te zetten als iemand die ondanks alles altijd sterk is geweest, want zo heb ik het helemaal niet ervaren. Er zijn genoeg momenten geweest waarop ik boos, eigenwijs, onzeker of gewoon onverstandig was. Ik heb fouten gemaakt en soms problemen veroorzaakt die ik vervolgens zelf weer moest proberen op te lossen. Tegelijkertijd waren er situaties waarop ik nauwelijks invloed had en waarin ik toch een manier moest vinden om verder te gaan.

Jarenlang heb ik over veel van die gebeurtenissen nauwelijks gesproken. Mensen die mij later leerden kennen, zagen meestal alleen degene die op dat moment voor hen stond. Ze wisten niet altijd waar ik vandaan kwam, waar ik had geslapen, hoeveel verschillende kamers en

tijdelijke plekken ik achter me had gelaten of hoeveel pogingen eraan vooraf waren gegaan voordat bepaalde dingen eindelijk begonnen te lukken. Dat hield ik grotendeels voor mezelf. Nu wil ik dat verhaal wel vertellen.

Niet omdat ik achteraf overal een mooie betekenis aan wil geven en ook niet omdat ik denk dat mijn leven belangrijker is dan dat van iemand anders. Sommige gebeurtenissen waren mooi, andere waren moeilijk en weer andere waren simpelweg het gevolg van mijn eigen keuzes. Samen vormen ze de jaren waarin ik langzaam veranderde van een jongen van zeventien die vooral vrijheid wilde in iemand die steeds beter begon te begrijpen dat vrijheid en verantwoordelijkheid niet los van elkaar bestaan.

Dit eerste deel van mijn verhaal begint daarom niet bij succes en ook niet bij ziekte. Het begint in het jaar 2000, op een kleine kamer in Ede, tussen mijn computer, spelcomputers, platen, draaitafels en alle andere spullen waarvan ik toen dacht dat ze mijn wereld vormden. Ik had mijn eigen plek, mijn eigen plannen en vooral het gevoel dat mijn leven eindelijk van mijzelf was.

Ik wist nog niet hoeveel daarvan ik zou kwijtraken. Ik wist ook niet wat ik onderweg weer zou opbouwen, welke mensen zouden verdwijnen, welke deuren uiteindelijk toch open zouden gaan en hoe belangrijk muziek in mijn leven zou worden. Daar kon ik op mijn zeventiende onmogelijk iets van weten. Ik wist alleen dat ik vooruit wilde, en daar begint dit verhaal.

Hoofdstuk 1 — Op eigen benen

Ik was zeventien toen ik in het jaar 2000 op kamers ging wonen in Ede. Zeventien.

Als ik daar nu aan terugdenk, vind ik het eigenlijk best bijzonder. Op die leeftijd ben je officieel nog een kind, maar ik was ondertussen bezig mijn eigen leven op te bouwen. Een eigen kamer, een andere stad, mijn eigen spullen en vooral: mijn eigen vrijheid. Ik had geen idee wat me te wachten stond.

Ik kom oorspronkelijk uit Voorburg. Daar leerde ik rond mijn dertiende een jongen kennen via zijn broertje, die bij mij op school zat. Met hem trok ik in eerste instantie vooral op. Ik kwam regelmatig bij hen thuis en leerde zo ook zijn familie steeds beter kennen. Zijn broer kwam later meer in beeld. Uiteindelijk werden beide broers vrienden van mij. We kenden elkaar dus al een behoorlijke tijd voordat Ede überhaupt in beeld kwam. Op een gegeven moment ging één van hen naar Ede. En zo kwam Ede langzaam ook op mijn pad. Uiteindelijk was ik zeventien en woonde ik daar zelf op kamers. Een jongen uit Voorburg die ineens zijn eigen leven in Ede begon.

Het was het jaar 2000. Een tijd waarin mijn leven vooral draaide om muziek, vrienden, gamen, scooters en de gabber scene. Vooral die gabber scene. Daar zat ik middenin.

Gabber was voor mij veel meer dan alleen muziek. Het was een gevoel. De muziek, de feesten, de mensen, de sfeer en het idee dat je samen met duizenden anderen onderdeel was van iets bijzonders. Ik ging naar feesten zoals Thunderdome, Megarave, Mystery Land en Masters of Hardcore. Uitgaan in Ede deed ik eigenlijk bijna nooit. Dat was niet echt mijn ding. Als ik uitging, dan ging ik naar een hardcorefeest. Daar wilde ik zijn.

De muziek stond hard, de energie was enorm en alles leek even om die ene nacht te draaien.

Een van de feesten die me nog steeds goed bijstaat, is Masters of Hardcore. Volgens mij was dat in de Hemkade 48 in Zaandam. Dat zou ik later nog eens precies moeten controleren, maar de herinnering aan die tijd staat nog altijd scherp in mijn geheugen. Wat een geweldige tijd was dat. En na zo'n nacht moest je natuurlijk ook weer naar huis. De terugweg was soms bijna net zo bijzonder als het feest zelf. Ik weet nog dat ik in de trein regelmatig in slaap viel.

Helemaal kapot van een nacht feesten, maar tegelijkertijd met een hoofd vol muziek en herinneringen. Ik was zeventien. Ik woonde op mezelf. Ik ging naar hardcorefeesten.

En ondertussen moest ik ook nog maar eens bedenken hoe ik mijn leven financieel ging regelen.

Tot mijn achttiende werd mijn huur betaald. Ik had ongeveer een half jaar de tijd om werk te vinden en ervoor te zorgen dat ik daarna alles zelf zou kunnen doen. Dat klonk misschien als een prima plan. Maar ik had op dat moment nog geen werk.

Mijn diploma van school was nog niet officieel binnen. Dus ik kon ook nog niet echt beginnen met het opbouwen van een normaal werkend leven. Na een paar maanden werd ik gebeld. Ik was geslaagd. Eindelijk. Dat betekende dat ik officieel op zoek kon naar een baan. Mijn eerste baan werd magazijnmedewerker. Ik reed op een heftruck en deed orderpicken.

Het klinkt misschien alsof ik daar heel serieus aan begon, maar ik hield het niet lang vol. Daarna kwam Bart Smit in Ede. En dat was eigenlijk een heel ander verhaal. Mijn tijd bij de Bart Smit vond ik echt geweldig. Het was een leuke periode. En het paste ook goed bij mij.

Ik was toen al fanatiek gamer en verzamelaar. Eigenlijk ben ik dat nog steeds. Als iets me interesseert, kan ik er volledig in opgaan. Mijn computer had ik van mijn opa en oma gekregen voor mijn diploma. Daar kon ik uren achter zitten. Gamen, spellen verzamelen en helemaal verdwijnen in mijn eigen wereld. En toen kwam Pokémon helemaal op. Pokémon was ineens overal. Kaarten verzamelen, ruilen, spellen spelen. Ik vond het geweldig. Mijn Base Set, Jungle Set en Fossil Set heb ik nog steeds. Net als mijn Flippo's. Als ik daar nu naar kijk, zijn het allang niet meer alleen verzamelobjecten. Het zijn herinneringen. Ze brengen me terug naar die tijd. Naar mijn kamer in Ede. Naar mijn computer. Naar de muziek. Naar het jaar 2000. Naar wie ik toen was. Maar er was nog een andere kant van mij. Graffiti. Waar ik ook liep, moest ik eigenlijk wel met mijn stift mijn tag achterlaten. Op ramen. Op elektriciteitskastjes. Op muren. Eigenlijk overal waar ik dacht dat het kon. Ik liep bijna altijd met een dikke stift in mijn jaszak. Die stift hoorde gewoon bij mij.

Ik liep ergens langs, zag een plek en dacht: daar kan mijn tag wel staan. Even mijn naam achterlaten. En weer verder. Nu kijk ik daar natuurlijk anders naar. Maar toen was ik zeventien. Ik dacht niet altijd